

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 17.

Sjette Sæssion.

30te Møde.

Mandagen den 5te Februar.

(Forts.)

Knuth (forts.): Man behøver altsaa ikke at holde fast ved den i sig selv usikre Grændse, som den ærede Indenrigsminister har berørt, og for mig er det endnu ikke lykkes at see nogen klar og bestemt Grændse mellem den Fare, jeg har paapeget, og de Følger, der ligge i dette Lovforslag; thi jeg fatter ikke, hvorledes en æret Landstingsmand har kunnet komme med Argumenter mod mig, hentede fra, at denne Lov kun skulde vedvare til den 30te November, og at den nye Communallov skulde komme til at eksistere først senere. Der kan ikke let siges Noget, der er mere svagt, naar jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa de Følger, der kunne flyde af Forslaget, hvis det blev Lov; og jeg troer ikke, at jeg behøver at opholde mig herved.

Forsaavidt den samme ærede Landstingsmand endnu bemærkede, at det Gode, der opnaaes, var, at man fik Gvne til at tvinge de Enkelte, som holdt sig tilbage, saa er dette jo meget sandt. Det er omtrent det, som opnaaes ved enhver Lov, der tvinger. Men er det en god Gjerning, som det er skeet hidindtil i mangfoldige Communer, at man frivilligt arbejder paa at imødegaae Trængens Ulemper, saa bliver denne gode Gjerning ikke standset, fordi der kan være nogle Enkelte, som ikke ville deeltage deri, men Gjerningen bliver, hvad den er, hvad enten Andre gjøre den eller ikke gjøre den. Og de, som finde Tilfredsstillelse i at gjøre Saadant, kunne derfor, naar de ellers tænke sundt og rigtigt over Forholdene, ikke hærnes over, at der er Andre, som ikke ville gjøre det. Spørgsmaalet

er blot: kunne vi faae afhjulpet den Trang, der er at afhjælpe? I det Dieblit, vi kunne det, kunne vi ogsaa naae Maalet, uagtet Peer eller Poitil ikke ville være med. Og naar vi nu naae Maalet, hvad er der da at klage over, saa er jo Alt meget godt, og Ingen har modbevist den Indvending, jeg har tilladt mig at fremsætte, at man dræber Frivilligheden. Hvorvel jeg, da jeg først har yttret mig paa et saa seent Stadium af Sagen, maa betvivle Muligheden af at gjøre noget særdeles Indtryk paa Thinget, kan jeg dog saaledes ikke stemme for dette Lovforslags Overgang til 3die Behandling.

Lehmann: Jeg skulde ikke have fundet mig foranlediget til at deeltage i denne Forhandling, der — jeg tilstaaer det — er kommet mig og flere end mig meget uventet, dersom der ikke var reist Spørgsmaal om den Fortolkning, der vilde blive givet Loven, hvilket altsaa vedkommer den Anvendelse af samme, som jeg paa Grund af min Embeds-Stilling vil kunne faae Indslydelse paa. Jeg skal i denne Henseende, lige overfor den høitærede Indenrigsministers Fortolkning, gjøre opmærksom paa, at Ordene sige, at saadan Understøttelse kan ydes den, der ellers kunde antages at blive trængende til Fattig-Understøttelse. Jeg troer altsaa, at Loven stiller sig paa det Stændpunkt, hvorpaa det større Antal af frivillige Fattig-understøttelser tidligere have stillet sig: fremfor Alt at yde temporaire Understøttelser til de Fattige, der paa Grund af Sygdom eller lignende extraordinaire Grunde trænge til Understøttelse, hvilket navnlig sandt Sted i hele Landet under Krigen, hvor Understøttelserne til de udekommanderede Soldaters Familier ved en Overeenskomst, der blev foresaaet af Justitsministeren